

Linda van Rijn
Winterwereld

Uitgeverij Oorsprong

Hoofdstuk 1

‘Deze of deze?’

‘Hm?’

‘Yves?’

Er kwam geen reactie.

‘Laat maar.’ Lara van Dam keek heen en weer tussen de jurken die ze omhooghield. Haar vriend lag op hun bed en had meer aandacht voor zijn telefoon dan voor de kleding die Lara aan het inpakken was.

‘Yves?’ vroeg ze opnieuw. ‘Welke zal ik meenemen?’

Nu keek hij wel op. ‘Wat is er?’

‘Ik ben aan het inpakken. Welke jurk vind je mooier?’

Yves trok één wenkbrauw op, keek naar de kleding en daarna weer naar Lara. ‘Ze zijn precies hetzelfde?’ zei hij half vragend.

‘Welnee.’ Lara rolde met haar ogen en mompelde, meer tegen zichzelf dan tegen haar vriend: ‘Mannen en kleren...’

Yves grinnikte. ‘Ze zijn allebei zwart, ik zie het verschil niet.’

‘Maar wel een heel ander model.’ Lara keek nog een keer naar beide kledingstukken en

maakte toen haar keuze. Ze legde de jurk van sweatstof in haar koffertje en hing de andere terug in de kast. Het zou meer een sweatstof-achtig weekend worden.

‘Heb jij al gepakt?’ vroeg ze aan Yves, terwijl ze rondkeek in de slaapkamer of ze zijn grijze sporttas ergens zag.

‘Nee.’ Hij schudde zijn hoofd en had zijn aandacht alweer bij zijn telefoon. ‘Dat doe ik zo wel.’

Lara zei maar niets. Ze kende Yves langer dan vandaag. Het maakte eigenlijk niet eens uit of ze drie weken gingen trekken door Amerika of, zoals nu, een weekendje weg met vrienden – hij was altijd binnen drie minuten klaar met inpakken. Over twee uur moesten ze weg, en hij zou waarschijnlijk over anderhalf uur eens aanstalten gaan maken. Een spijkerbroek en trui en wat schoon ondergoed, meer had hij niet nodig. Soms was ze daar wel jaloers op.

Ze haalde een grijze spijkerbroek en een zwarte oversized blouse uit de kast. Even aarzelde ze, toen stopte ze ook nog haar groene wollen jurk in haar koffertje, ook al zat dat eigenlijk al vol. Ze gingen drie nachten en ze had nu genoeg kleding mee voor een week, maar het was altijd fijn om iets te kiezen te hebben. Bovendien was

het al dagenlang niet boven nul geweest en konden ze misschien wel schaatsen. Niets lekkerder dan een warme douche en droge kleren achteraf.

‘Ik heb er echt zin in’, zei Lara, terwijl ze haar kleding aandrukte en naar de badkamer liep om de laatste spullen in haar toilettas te stoppen. Toen ze weer terugkwam in de slaapkamer, had Yves zijn telefoon opzijgelegd. Met zijn armen onder zijn hoofd gevouwen lag hij naar haar te kijken.

‘Wat?’ vroeg Lara met een glimlachje. ‘Wat is er?’

‘Niks, ik kijk gewoon naar je.’

‘Waarom?’

‘Vind ik leuk.’ Hij trok één wenkbrauw op. Lara grinnikte. Zelfs na vier jaar samen flirtte Yves nog vaak met haar. Dat vond ze leuk aan hem, hij had haar destijds ook op die manier versierd. Ze hadden elkaar leren kennen op een festival waar ze door een wederzijdse vriendin aan elkaar voorgesteld waren. Yves had helemaal niet aangedrongen of, zoals andere mannen vaak deden, zich uitgesloofd tot het gênant werd. Ze hadden gewoon de hele avond gekletst en gedanst en ondertussen had hij met zijn geflirt maar al te duidelijk laten merken dat hij haar leuk vond.

Eerst had ze hard to get gespeeld. ‘Begin er maar niet aan’, had haar vriendin haar ingefluisterd toen ze merkte dat Lara en Yves zoveel aandacht voor elkaar hadden. ‘Ik ken hem langer dan vandaag en geloof me: dat flirten doet hij niet alleen met jou.’ Naarmate de avond vorderde en Lara merkte dat ze Yves meer dan aardig vond, had ze bij zichzelf op de rem getrapt. Ze had helemaal geen zin om verliefd te worden op iemand die blijkbaar de reputatie had te sjansen met alles met een hartslag. Na twee jaar met haar ex, een man met een heleboel issues maar geen bereidheid eraan te werken, wilde ze niets liever dan een normale, gelijkwaardige relatie. Als ze haar vriendin mocht geloven, zat zoiets er met Yves niet in.

Van haar hele façade was aan het eind van de avond niets meer over geweest. Ze moest toegeven dat de cocktails die Yves voor haar bleef halen, daar ook aan hadden bijgedragen, maar de volgende ochtend had ze geen spijt gehad toen ze naast hem wakker was geworden in haar veel te kleine en veel te warme iglotentje op de festival-camping. Ze had toen eigenlijk gedacht dat het voor één nacht was, maar nog geen drie maanden later was ze al bij Yves ingetrokken. Hun gemeenschappelijke vriendin hadden ze allebei niet zo

vaak meer gesproken, maar Lara had begrepen dat haar zogenaamde advies vooral voortkwam uit het feit dat ze zelf ooit na twee weken door Yves gedumpt was. En niet zo netjes gedumpt, had Yves ruiterlijk toegegeven, want hij was inderdaad iemand tegengekomen die hij leuker vond. Maar het was vijf jaar geleden en de vriendin in kwestie had allang weer een ander, dus hij begreep niet helemaal waarom ze slecht over hem bleef praten. Lara maakte het toen eigenlijk al niet meer uit, ze was toch al waanzinnig verliefd op Yves. En toen zij toevallig op zoek moest naar een nieuw huis omdat haar huurappartement in de binnenstad van Utrecht in de verkoop ging, had Yves aangeboden dat ze wel bij hem kon intrekken. Het was maar een paar kilometer verderop, dus nog makkelijk met verhuizen ook, had hij gezegd, alsof dat het argument was dat haar over de streep zou trekken. Lara wilde niets liever dan met hem samenwonen.

Achteraf wist ze niet of het nou het allerbeste idee was geweest om zo snel bij elkaar in te trekken. Het had best wat tijd en ruzie gekost om Yves ervan te overtuigen dat ze zijn vriendin was, niet zijn huishoudster. Zijn vorige vriendin had het blijkbaar normaal gevonden om alles in huis te

doen en daarna was Yves zo'n vrijgezel geweest die geen zin had om de gebruiksaanwijzing van de wasmachine te lezen. In plaats daarvan had hij al zijn was naar de wasserette gebracht, waar hij het gestreken en opgevouwen terugkreeg. Lara had weleens tegen vriendinnen gegrapt dat als Yves zijn was niet naar de wasserette maar naar zijn moeder had gebracht, ze meteen rechtsomkeert had gemaakt. Welke vrouw wilde er nou een man die nooit echt zelfstandig was geworden? Alleen was Yves' moeder een paar jaar eerder overleden, dus zijn was kon ze in elk geval niet meer doen.

'Wat erg', had Lara gezegd toen Yves dat vertelde, maar hij had haar medeleven meteen weggevuifd.

'Ik zag haar misschien twee keer per jaar. Als ze me vanuit het ziekenhuis niet hadden gebeld, had ik het misschien nog niet eens geweten. Maar ja, enig kind, hè. Dus ze moesten wel bellen.'

Lara begreep eerst niet dat hij zo luchtig kon doen over zijn moeders dood, maar nadat hij haar steeds meer had verteld over de gecompliceerde relatie die hij altijd met haar had gehad, was ze steeds meer gaan begrijpen waar Yves' houding vandaan kwam. Zijn moeder had haar leven lang

gekampt met psychische problemen, die na de geboorte van Yves waren verergerd. Ze had altijd geworsteld met het moederschap en daarvan had Yves de wrange vruchten geplukt. Hulp had ze niet gekregen – of niet gewild – en ze was hoe langer hoe minder voor haar zoon gaan zorgen. Zijn vader had iets meer zijn best gedaan, volgens Yves, maar eigenlijk was hij vooral gevlucht in zijn werk om te ontsnappen aan zijn vrouw en de zorg voor zijn zoon. Daardoor was geld nooit een probleem geweest, maar liefde des te meer. Zijn moeder was alleen maar met zichzelf bezig geweest, niet in staat haar man of haar zoon lief te hebben. Yves zei altijd dat zijn vader niet voor niets al op zijn vijftigste aan een hartaanval was gestorven. Dat vond Lara altijd een wat morbide grapje, maar het viel niet te ontkennen dat Yves een moeilijke jeugd had gekend. Misschien verklaarde dat waarom het niet makkelijk was om door te dringen tot Yves' diepste gevoel. Hij vluchtte liever in humor, meestal cynisch. Maar Lara wist dat ze er uiteindelijk in geslaagd was. Nog steeds was Yves geen man die zich makkelijk uitte, maar eens in de zoveel tijd hadden ze een gesprek waarbij ze duidelijk voelde dat hij zijn harnas had laten varen. Laatst had hij voor het

eerst ook gezegd dat hij zijn moeder miste. Niet de boze, narcistische vrouw die ze was, maar een moederfiguur. Iemand met wie hij het uiteindelijk misschien nog had kunnen goedmaken, als ze lang genoeg had geleefd om toch nog hulp te accepteren. Dat vond Lara mooi, dat Yves die gevoelens nu bij zichzelf toeliet. Ze had hem dat ook verteld, maar met zo'n opmerking kon hij dan weer weinig. Toch merkte ze dat het hun relatie goeddeed als ze dat soort dingen uitsprak. Misschien reageerde hij er niet op, ze wist dat hij er toch over nadacht.

Overigens was het met de was toch nog goed gekomen. Yves wist inmiddels hoe de wasmachine werkte en gebruikte die zowaar. De eerste tijd toen ze samenwoonden was hij er voor het gemak van uitgegaan dat Lara alles in huis zou doen. Niet alleen was de wasserette verleden tijd, hij had ook maar meteen zijn schoonmaakster afgezegd. Om die reden hadden ze binnen twee weken nadat Lara was verhuisd hun eerste knallende ruzie gehad, en even had Lara zelfs gedacht dat dit het einde van hun relatie zou betekenen. Wat moest ze met een man die haar beschouwde als een goedkoop alternatief voor huishoudelijke hulp? Yves op zijn beurt had haar verweten dat ze

het allemaal persoonlijk maakte. Hij had het helemaal niet zo bedoeld, hij had alleen gedacht dat ze met z'n tweeën best zelf het tweekamerappartement schoon konden houden. Allemaal leuk en aardig, had Lara hem voor de voeten geworpen, maar in twee weken tijd had hij nog niet één vinger uitgestoken.

Na een hele nacht en een hele dag van ruzie en koude oorlog had Yves de schoonmaakster weer aangenomen en had hij beloofd dat hij zijn deel van het huishouden zou doen. Lara was blij dat hij in elk geval haar gevoel erkende, al had ze hem zeker het eerste jaar van hun relatie altijd moeten wijzen op wat er gedaan moest worden. Ze had vaak op haar tong moeten bijten om geen commentaar te leveren als hij dan na drie dagen eens aan de slag ging, maar ze wilde geen zeurende huisvrouw worden. Ze was trouwens ook helemaal geen huisvrouw, want ze werkte full-time, terwijl Yves – die voor zichzelf werkte – veel meer thuis was. Hij was freelance ict-consultant en had natuurlijk zijn afspraken buiten de deur en zijn dagen waarop hij bij opdrachtgevers werkte, maar verder kon hij zijn tijd zelf indelen. Daar was Lara weleens jaloers op, omdat ze als teammanager bij een instelling